

บทนำ

คืนนั้นมีพายุเข้า ลมพัดแรงจนหน้าต่างสะเทือนและพร้อมใจกันส่งเสียงเอี้ยดอืดชวนขนลุก เสียงฟ้าร้องแทรกสลับเสียงฝนสาดซัดสายฟ้าแลบผ่านม่านเข้ามาจนห้องสว่างจ้าไปวูบหนึ่ง

กีวี่โต เจ้าชายลำดับสองแห่งอาณาจักรโซลเวลมีอายุได้สิบปีแล้ว แม้ไม่เยาว์วัยถึงขั้นจะหวาดกลัวพายุ แต่ฟ้าร้องฟ้าแลบที่วูบวาบเข้ามากระทบหน้าต่างก็รบกวนจนนอนไม่หลับ เขาตัดสินใจหลับตาอยู่หนึ่งๆ บนเตียง อดทนรอจนสายฟ้าเคลื่อนผ่านไปไกล

ไม่รู้ว่เวลาผ่านไปนานแค่ไหน เสียงเคาะประตูก็อกๆ แผลวเบาปลุกกีวี่โตให้ลุกขึ้นมา เขาเหลือบมองประตูแล้วถามว่าใคร เสียงเคาะประตูดังขึ้นอีกครั้ง ไมสิ มันฟังดูหุ่่มกว่าเสียงเคาะประตูตามปกติเล็กน้อย

"...ใครนะ"

"มี้อฉันไม่ว่าง ช่วยเปิดประตูทีสิกีวี่โต"

ผู้ที่อยู่นอกประตูคือฟรีดเฮล์ม เจ้าชายลำดับหนึ่ง พี่ชายต่าง

12 เจ้าหญิงจอมพลกัณฑ์อินโตะกมล 2

มารดาซึ่งอายุห่างกันสองปี กวีโดลุกไปเปิดประตูตามเสียงเรียกก็พบ
อีกฝ่ายแบกเรทีเซีย น้องสาวต่างมารดาซึ่งอายุห่างกันสี่ปีขึ้นหลังมา
ด้วย และดูเหมือนเมื่อครูจะใช้เท้าเคาะประตูแทนมือ

เรทีซึ่งถูกหอบขึ้นหลังโอบแขนน้อยๆ รอบคอพรีดเฮล์มพลาง
หลับตาแน่น คงเพราะกลัวเสียงฟ้าร้อง

"เกิดอะไรขึ้นหรือ"

"คืนพายุเข้าจะปล่อยให้เรทีนอนคนเดียวได้ยังไงละ ดัวยังเล็ก
แค่นี้ และฉันก็ห่วงด้วยว่านายจะกลัวเหมือนกันหรือเปล่า"

เรทีมีน้องชายแท้ๆ อายุห่างกันหนึ่งปีอยู่คนหนึ่ง มารดาของ
เรทีมักคอยดูแลแต่น้องชายคนนั้นจนลืมใส่ใจเธอ และในคืนแบบนี้
ผู้เป็นมารดาคงไม่พันอยู่แต่ในห้องของน้องชายตามเคย

"ดีละ พวกเรามาอนด้วยกันสามคนดีกว่า อาจจะทำให้เตียง
ดูแคบไป แต่ทนหน่อยก็แล้วกัน คนที่นอนตรงกลางต้องเป็นเรทีนะ"

กวีโดได้ยินแล้วแอบยอมรับว่าสู้ไม่ได้เลย พี่ชายคนนี้คือ
'พี่ชาย' อย่างแท้จริง ในคืนแบบนี้ยังรู้จักแหวะไปดูว่าเรทีเป็นยังไง
บ้างและยังอุตส่าห์แหวะมาหาเขา

"ท่านพี่กวีโดก็จะนอนเป็นเพื่อนเรทีหรือ..."

"อืม เพราะงั้นไม่ต้องห่วงนะ ไม่ต้องกลัวแล้ว"

กวีโดปลอบอย่างอ่อนโยน จากนั้นจึงอุ้มเรทีลงจากหลัง
พรีดเฮล์มแล้วพาไปนอนบนเตียง พอทั้งสามนอนด้วยกันแล้วเตียง
ดูแคบลงไปเยอะก็จริง แต่การนอนเบียดกันแบบนี้ที่น่าจะช่วยให้เรที
คลายกังวลได้มากกว่า

หลังจากนั้นไม่นานเจ้าหญิงผู้น้องก็ผล็อยหลับไป แต่กวีโด
กลับยังนอนไม่หลับ เขาเงี่ยหูฟังเสียงฟ้าร้องที่แผ่วลงเรื่อยๆ พลาง
ครุ่นคิดถึงโจทย์ที่อาจารย์สวนตัวให้ไว้เมื่อช่วงกลางวัน

"นอนไม่หลับเหรอ"

"อืม คิดเรื่องการบ้านอยู่"

เสียงหัวเราะขึ้นว่า "จริงจังซะมัด" แ่ววมา

"โจทย์แบบไหนกันหนอถึงกับทำให้กวีโดที่ได้ชื่อว่างปราดเปรื่องเหมือนท่านย่าทวดต้องเก็บมาคิดจนนอนไม่หลับ"

"อาจารย์บอกให้เขียนเรียงความเรื่องความฝันในอนาคต... ท่านพี่เคยเขียนหรือเปล่า"

"อ้อ การบ้านนั่นเองเหรอ" ฟรีดเฮล์มได้ยินแล้วพยักหน้าเข้าใจ "เคยสิ แต่มันเป็นแค่เรียงความที่อาจารย์ให้เขียนเอาใจท่านตาโลเอนส์ไชน์เท่านั้นแหละ อาจารย์ของนายก็คงให้เขียนเพื่อเอาใจท่านตาออยเลมเบิร์กเหมือนกัน นายเขียนไปเลยว่าอยากเป็นกษัตริย์ รับรองว่าทางนั้นต้องดีใจแน่"

"อืม..."

คำพูดของฟรีดเฮล์มชวนให้สะกิดใจขึ้นมา

"ท่านพี่ไม่อยากเป็นกษัตริย์หรือเหรอ"

"ไม่รู้สิ มันเป็นเหมือนอนาคตที่ถูกเตรียมไว้ให้มากกว่าจะเรียกว่าความฝันนะ ก็เหมือนกับการโตเป็นผู้ใหญ่นั้นแหละ"

คำอธิบายอันชัดเจนทำให้กวีโดพลอยเห็นด้วยและเชื่อว่าตัวเองก็คงไม่ต่างกัน

"บัลลังก์กษัตริย์ยกให้เรหรือไม่หรือสิ้ออนไม่ได้หรือเงะ แล้วฉันจะได้เป็น..."

เสียงฟ้าร้องก็ก้องแทรกคำพูดของกวีโด

หลังจากเงียบไปครู่หนึ่งฟรีดเฮล์มจึงยอมรับว่า "ฉันก็คิดอย่างนั้น"

14 เจ้าหญิงจอมพลุกกับอัศวินโต๊ะกลม 2

"...พี่ ท่านพีกีโด"

เสียงแว่วเข้ามาในหุบปลุกกีโดให้ลืมตาตื่น ใบหน้าของเรทีโนวัยเด็กซึ่งยังติดตาอยู่จนถึงเมื่อครู่พลันเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว เขาวิ่งไปหวั้ครู่จนกระทั่งนึกได้ว่าตัวเองหลับฝันไป

"เป็นอะไรหรือเปล่า ถ้าอยากพักผ่อน เดี่ยวเราส่งคนเตรียมห้องรับรองให้"

"...ไม่ต้องหรอก ไม่จำเป็น"

"อย่างนั้นหรือ แปลกนะที่เห็นท่านจับหลับอย่างไม่ระวังในสถานที่แบบนี้"

วันนี้เป็นวันงานเลี้ยงน้ำชาซึ่งเรทีโนขอให้จัดเป็นระยะ กวีโดมาถึงตำแหน่งของเจ้าหญิงผู้น้องก่อนจึงต้องมานั่งรอฟรีดเฮล์มที่ห้องรับแขก และดูเหมือนเขาจะเผลอหลับตาแล้วผล็อยหลับไปในช่วงที่เรทีขอตัวไปจากห้อง

"เมื่อก็...ฉันละเมออะไรหรือเปล่า"

"เปล่านี้ แต่เห็นทำหน้านีว เราเลยคิดว่าท่านคงกำลังฝันร้าย"

ในตอนนั้นเอง สาวใช้เข้ามารายงานว่าฟรีดเฮล์มมาถึงแล้ว เรทีลุกออกไปต้อนรับเจ้าชายผู้พี่โดยทิ้งกวีโดอยู่ที่ห้อง เธอจึงไม่ได้ยินอีกฝ่ายพิมพ์ว่า "ฝันร้ายจริงๆ"

"หวัดดี สบายดีหรือเปล่า"

พอออกไปต้อนรับ ฟรีดเฮล์มซึ่งพาอัศวินองครักษ์มาด้วย ก็ทักทายอย่างสนทสนมด้วยรอยยิ้มร่าเริงเกินเหตุ เรทีเห็นวากำลังอยู่ต่อหน้าธารกำนัลจึงทักทายกลับด้วยรอยยิ้มต้อนรับอันไร้ที่ติ จากนั้นจึงพาเฉพาะเจ้าชายผู้พี่ไปยังห้องรับแขกซึ่งกวีโดนั่งรออยู่

"เราสบายดี แต่ท่านพีกีโดสีหน้าไม่สู้ดีนัก เมื่อก็ยั้งถึงกับนั่งหลับอยู่ใน 'ห้องของปรบักษ์' อย่างเราเชียวนะ"

"แปลว่าอาการหนักเลยนะสิ เพราะปกติหมอนั้นไม่มีทาง
 เผลอไผลต่อหน้าทุกคนเด็ดขาด...ตอนจัดพิธีศพพระมเหสีโซเฟียก็ยัง
 ดูปกติดีอยู่เลยแท้ๆ"

ทั้งคู่หยุดฝีเท้าก่อนถึงห้องรับแขกเพราะไม่ยอมให้กวีโดได้ยิน
 บทสนทนาเหล่านี้

"พระมเหสีโซเฟียเพิ่งสิ้นพระชนม์ไปได้สองเดือน...บางที่ช่วง
 นี้หลายอย่างเริ่มเข้าที่เข้าทางเลยเพิ่งรู้สึกโศกเศร้าขึ้นมาก็เป็นได้"

เสียงระฆังไว้อาลัยแต่ผู้ล่วงลับดังก้องพระราชวังเมื่อสองเดือน
 ก่อนหรือหนึ่งเดือนหลังจากเรที่จัดการกับโกล เอนอร์จี งานศิลป์
 ต้องสาปได้สำเร็จ

โซเฟีย มารดาแท้ๆ ของกวีโดป่วยกระเสาะกระแสะมานาน
 การเสียชีวิตของเธอจึงเป็นสิ่งที่ใครหลายคนคาดการณ์และเข้าใจไว้
 แล้วล่วงหน้า แต่สำหรับบุตรชายในสายเลือด มันคงเป็นเรื่องยาก
 ที่จะหักห้ามความรู้สึกที่เอ่อล้นขึ้นมา

"วันนี้ท่านช่วยคุยด้วยดีๆ อย่าแหวะไสนักก็แล้วกัน"

ในอดีต พระมเหสีโซเฟียเคยให้วามรที่ว่า 'ฝากกวีโดด้วย
 นะจ๊ะ' แม้ความหมายที่แท้จริงจะเป็นการฝากให้ช่วยสนับสนุน
 ลูกชายให้ได้เป็นกษัตริย์ แต่ในเมื่อถูกฝากฝังมาแล้วเธอจะนิ่งดูตาย
 ก็ไม่ได้

"แต่การช่วยปลอบใจน่าจะเป็นหน้าที่ของคู่มั่นอย่างเลดี
 เอลินอร์ไม่ใช่เธอ"

"อย่าทำหน้าเบื่อแบบนั้นสิ ถ้าท่านพีทวี่รู้ว่ามิฟี่น้องคอย
 เป็นห่วงอาจรู้สึกสบายใจขึ้นบ้างก็ได้ แต่เราก็ไม่คาดหวังหรอกนะว่า
 เจ้าตัวจะสังเกตเห็นสิ่งเล็กๆ น้อยๆ พวกนี้"

กวีโดเป็นคนที่ต้องบอกตรงๆ ถึงจะรู้ว่า เป็นห่วง แต่อย่างน้อย

16 เจ้าหญิงจอมพลกัณฑ์อัศวินโต๊ะกลม 2

ก็ไม่ใช่ว่าคนที่จะปฏิเสธความหวังใญ่ดั่งกล่าว ความฉลาดปราดเปรื่อง
เกินไปจนแยกแยะกระทั่งอารมณ์ความรู้สึกด้วยเหตุผลนั้นเรียกว่า
เป็นทั้งข้อดีและข้อเสียของเขา

"สิ่งที่เราสองคนพอจะทำเพื่อท่านพีทิวโดได้คงมีเพียงเท่านี้
เพราะเดิมทีพวกเราใช่จะญาติติดต่อกันนัก"

"มันก็จริง ฉันจำใจยอมมาร่วมงานเลี้ยงนำชาตามคำเชิญ
ก็เพื่อเสนอตัวเลือกคู่ครองให้กับกษัตริย์เรทีเซียเท่านั้นแหละ เรื่อง
เจ้ากิวโดแทบไม่อยู่ในสายตาเลยด้วยซ้ำ"

"ส่วนท่านพีทิวโดเองก็ฝันใจมาเพียงเพราะต้องการยับยั้ง
แผนการของท่านเช่นกัน"

เรทีกับฟรีดเฮล์มต่างยืนยันจุดยืนของกันและกัน

"นี่ถ้าตระกูลโคลน์ซมิตต์แห่งสามตระกูลมาร์ควิสใหญ่มาร่วม
วงด้วย งานเลี้ยงนำชานี้คงกลายเป็นงานชุมนุมขุนนางชั้นสูงย่อมๆ
ไปเลย"

"ฉันตอนนี้คงต้องชุมนุมกันเฉพาะเราสามคนแล้วละ เพราะ
โคลน์ซมิตต์ล่มสลายไปจนไม่มีอำนาจเหมือนในอดีตแล้ว"

"มันก็จริง"

เรทีเห็นด้วยกับคำพูดของเจ้าชายผู้พี่

ตระกูลมาร์ควิสโลเอนสไตน์ผู้สนับสนุนฟรีดเฮล์ม ตระกูล
มาร์ควิสออยเลมเบิร์กผู้สนับสนุนกิวโด และตระกูลมาร์ควิสโคลน์ซมิตต์
ซึ่งปัจจุบันล่มสลายไปแล้ว ทั้งสามตระกูลนี้ได้ชื่อว่าเป็น 'สามตระกูล
มาร์ควิสใหญ่' และจัดว่ามีฐานะสูงกว่าตระกูลมาร์ควิสทั่วไปเพราะ
เดิมเป็นถึงเชื้อพระวงศ์

ส่วนสาเหตุที่ว่าทำไมทั้งสามตระกูลจึงมีฐานะเพียงขุนนาง
ชั้นสูง หาใช่ราชินิกุลทั้งที่สืบเชื้อสายกษัตริย์นั้น...

เมื่อสมัชชาตรีราชสำนักคาร์ลไฮนซ์ซึ่งเป็นปู่ทวดของเราที่ปฏิบัติภารกิจหนึ่งข้อของการปฏิรูปในครั้งนั้นคือ 'การลิดรอนสิทธิ์ครองบัลลังก์ของสามดยุก' โดยปลดสามตระกูลดังกล่าวจากตำแหน่ง 'ดยุก' เป็น 'มาร์ควิส' เพื่อตัดโอกาสในการสืบราชบัลลังก์โทษฐานที่ถือสิทธิ์ความเป็นเชื้อพระวงศ์ที่ยวยึดอำนาจปกครองเป็นของตัวเอง

"ท่านปู่ทวดก็เข้าใจถึงเรื่องยุ่งยากเอาไว้ให้จริงๆ เรื่องจัดการกับสามตระกูลถือเป็นการตัดสินใจที่ได้ดัดขาดในสมัยนั้นอยู่หรอก แต่มันกลายเป็นปมปัญหาให้กับพวกเราในสมัยนี้เนี่ยสิ"

ฟรืดเฮล์มพูดถูก เมื่อยุคสมัยเปลี่ยน มุมมองของผู้คนก็พลอยเปลี่ยนไปด้วย

"ความทะเยอทะยานอยากกลับไปเป็นราชินิกุลทั้งที่เวลาผ่านมาตั้งปานนี้ช่างน่าปวดหัวจริงๆ นั่นแหละ ในเมื่อสูญเสียมันไปแล้วเพราะการกระทำของตัวเอง ก็น่าจะเลิกยึดติดแล้วพอใจกับตำแหน่งขุนนางชั้นสูงระดับพิเศษที่มีไม่ใช่หรือ"

"ราชินิกุลแต่กำเนิดอย่างเธอไม่มีวันเข้าใจหรอก"

เรทีมีบิดาเป็นกษัตริย์และมารดาเป็นเชื้อพระวงศ์ เธอจึงได้ชื่อว่าเป็น 'เจ้าหญิงเชื้อสายบริสุทธ์'

"ท่านก็ถือเป็นราชินิกุลแต่กำเนิดตั้งครั้งหนึ่งไม่ใช่หรือ"

"แค่ครั้งเดียวต่างหาก ส่วนอีกครั้งเป็นสายเลือดของโลเอนส์ไตน์หนึ่งในสามตระกูลมาร์ควิสใหญ่ต้องสาปที่ตอนนั้นถูกแย่งสิทธิ์ครองบัลลังก์ไปแล้ว เอาละ ท่านเจ้าหญิงจอมฟลุค ที่นี้จะช่วยนำทางกระหม่อมไปยังสถานที่ที่พวกเราจะเจอกลับได้หรือยังพะยะคะ"

พอถูกเข้าแห่ด้วยคำพูดระคายหู เรทีจึงจิกตาใส่ฟรืดเฮล์มอย่างเย็นชา

18 เจ้าหญิงจอมพลุกกับอัศวินโต๊ะกลม 2

"ถ้าเรียกเราด้วยชื่อนั้นอีก เราจะตะโกนให้ทุกคนได้ยินเลยว่า 'หยุดนะท่านพี่! พวกเราเป็นพี่น้องกันนะ!' แล้วจะขี้อุดกระโปรงนี้ให้ยับยู่ยี่นิดๆ ด้วยดีมั๊ย"

"นั่นไม่ช้าเลยนะ! ไม่เลยสักนิด!"

'เจ้าหญิงจอมพลุก' คือฉายาขี้ดหูสำหรับเรที

เธอมีพี่ชายผู้เลิศล้ำถึงสองคน แต่ด้วยความยุ่งยากซับซ้อนจากการเกิดมาในสามตระกูลมาร์ควิสใหญ่ทำให้ทั้งคู่ต้องชิงดีชิงเด่นเพื่อแย่งสิทธิ์สืบทอดราชบัลลังก์ และยิ่งนานวันความสัมพันธ์ยิ่งระหองระแหง กษัตริย์รัชกาลปัจจุบันผู้เป็นบิดาไม่สบายใจที่ต้องเห็นบุตรชายแท้ๆ ทั้งสองทำหน้ากันเองและเกรงว่ามันอาจนำมาซึ่งสงครามแย่งชิงอำนาจในที่สุดจึงได้เสนอทางออกอันแยบยลขึ้น

ทางออกดังกล่าวคือการยกบัลลังก์กษัตริย์ให้กับเจ้าหญิงลำดับหนึ่ง แทนที่จะเป็นเจ้าชายผู้พี่ทั้งสอง ด้วยเหตุนี้เรทีจึงถูกขนานนามอย่างไม่เต็มใจว่า 'เจ้าหญิงจอมพลุก' อันหมายถึงเจ้าหญิงผู้ได้สิทธิ์สืบราชบัลลังก์ซึ่งหลุดจากมือเหล่าพี่ชายมาอย่างพลุกๆ

ทว่าเธอรู้ดีว่าพี่ชายทั้งสองซึ่งระหองระแหงกันมาโดยตลอดแท้จริงแล้วยังห่วงใยซึ่งกันและกัน แต่เพราะทั้งคู่เป็นดั่งตัวแทนของศึกแย่งชิงอำนาจปกครองของสามตระกูลมาร์ควิสใหญ่ พวกเขาจึงต้องแสร้งทำเป็น 'มีนตึง' ใสกันไปอย่างนั้น

"งานเลี้ยงน้ำชาวันนี้ถือเป็นครั้งที่สามแล้ว ที่นี้ท่านมกุฎราชกุมารีจะยอมเปิดเผยเจตนาที่แท้จริงให้ฟังได้หรือยังว่าเชิญพวกเราามาทำไม"

"เพื่อลอบข่าวลือเรื่องที่ว่ากำลังจะเกิดสงครามภายในเท่านั้นแหละ ชินปล้อยให้อาณาจักรเพื่อนบ้านเข้าใจว่านี่เป็นโอกาสดีที่จะรุกรานเข้ามาก็แย่นะสิ"

"เรื่องนั้นฉันเห็นด้วย...ถ้าอย่างนั้นเธอตั้งใจจะให้ญาติดีกันถึงขั้นไหนล่ะ"

ความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับพรีดเฮล์มและกวีโดในตอนนี้อยู่เป็นแค่การมาพบหน้ากัน 'อย่างเสียไม่ได้' และยังคงมองว่าต่างฝ่ายต่างมีมติงใจกันไม่เปลี่ยน

"ท่านมกุฎราชกุมารีจะยุติศึกแย่งชิงอำนาจของพวกเราอย่างไร จะสร้างความปรองดองได้โดยสมบูรณ์หรือแค่ปฏิรูปเล็กๆ น้อยๆ เพื่อคุมอำนาจ แล้วตั้งใจจะเข้ามาแทรกแซงศึกแย่งชิงอำนาจระหว่างสามตระกูลมาร์ควิสใหญ่ด้วยหรือเปล่า"

"คิดหรือว่าเราจะเปิดเผยนโยบายการปกครองให้ประจักษ์อย่างท่านรู้"

"ถ้าเป็นเธอต้องเปิดเผยอยู่แล้ว คำถามเมื่อก็เก็บไว้คิดเป็นการบ้านก็แล้วกัน แล้วฉันจะทวงถามคำตอบ"

เรารู้สึกเหมือนกำลังถูกทดสอบ หากตอบแบบครึ่งๆ กลางๆ พี่ชายซึ่งเหมาะกับตำแหน่งกษัตริย์ยิ่งกว่าเธอจะเริ่มเผยเขี้ยวเล็บออกมาแน่นอน

เธอตระหนักดียิ่งกว่าใครว่าศัตรูที่น่ากลัวที่สุดคือคนใกล้ตัวเธอ
นี่เอง

บทที่หนึ่ง
เปิดกระดาน (โอเพนนิ่ง)

การประชุมทางการทหารในรัชสมัยของกษัตริย์อัศวินคริสเตียน หรือปฐมกษัตริย์แห่งอาณาจักรโซลเวลจะจัดขึ้นบนโต๊ะกลมเพื่อให้ทุกคนได้ออกความเห็นอย่างเท่าเทียม ธรรมเนียมนี้ยังยึดปฏิบัติสืบต่อกันมาจนกลายเป็นตำแหน่งไนต์ส ออฟ ราวนด์ของกษัตริย์เช่นในปัจจุบัน

กษัตริย์อัศวินและอัศวินโต๊ะกลมทั้งสิบสอง...อาณาจักรนี้ให้ความสำคัญกับอัศวินเป็นพิเศษถึงขั้นมีการจัด 'งานประลอง' ขึ้นเป็นระยะเพื่อให้เหล่าอัศวินได้วัดความสามารถของตัวเอง

"หนังสือเชิญเข้าร่วมงานประลอง?"

"ใช่ เราคิดว่าท่านคงไม่เคยเข้าร่วม แต่น่าจะพอรู้จักอยู่บ้าง ไช้มัย"

เรทีเซีย เจ้าหญิงลำดับหนึ่งแห่งอาณาจักรโซลเวลโยนหนังสือเชิญให้ดยุก บาร์เซต อัศวินประจำตัวซึ่งเธอเพิ่งชนะใจได้สำเร็จ ด้วยละครฉากใหญ่เมื่อไม่นานมานี้ การเหวี่ยงหนังสือเชิญให้อย่าง

24 เจ้าหญิงจอมพลกับอัศวินโต๊ะกลม 2

ลวกๆ ที่ไม่สมเป็นเจ้าหญิงบงบอกว่าเธอไม่สนใจคำเชิญนี้เท่าไร
"งานประลองนี้มีเงื่อนไขอยู่ว่าผู้เข้าร่วมต้องเป็นอัศวิน และ
ไม่ได้เป็นแค่อัศวินธรรมดา ต้องเป็นอัศวินที่มีผู้เป็นนาย...หรือก็คือ
อัศวินกิตติมศักดิ์เท่านั้น"

อาณาจักรนี้แบ่งอัศวินเป็นสองประเภท

ประเภทแรกคือ 'อัศวินหลวง' อย่างเช่นดยุก อัศวินประเภท
นี้จะขึ้นตรงต่อกองอัศวินหลวงซึ่งก่อตั้งขึ้นเพื่อคุ้มครองกษัตริย์และ
ประชากรราษฎร

และอีกประเภทหนึ่งคือ 'อัศวินกิตติมศักดิ์' ซึ่งจะได้เป็นก็ต่อ
เมื่อปฏิญาณถวายความจงรักภักดีให้กับผู้เป็นนายคนใดคนหนึ่ง
โดยเฉพาะ อัศวินกิตติมศักดิ์ยังมีหลากหลายรูปแบบ ไล่ตั้งแต่ผู้ที่
คอยคุ้มครองเจ้านายสมชื่ออัศวินจริงๆ ไปจนถึงผู้ทรงภูมิที่ต่อสู้
ไม่เป็นเลย หรืออัศวินที่มีไว้เพียงเพื่อให้ผู้เป็นนายได้แบ่งอำนาจ

กรณีของดยุกนั้นเริ่มต้นจากตำแหน่งอัศวินหลวง ปัจจุบันเขา
กลายเป็นอัศวินกิตติมศักดิ์ของเราที่ และอนาคตยังมีตำแหน่งไนต์ส
ออฟ ราวน์ด์หรืออัศวินของกษัตริย์รออยู่ ส่วนงานประลองนี้คงเป็น
การเข้าร่วมในฐานะตำแหน่งที่สอง

"โดยจากหน้าแล้วงานประลองนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อขัดเกลา
ฝีมือหรือแลกเปลี่ยนประสบการณ์ แต่อันที่จริงมันเป็นแค่งานชุมนุม
ที่จัดขึ้นเพื่อให้เหล่าผู้เป็นนายเอาอัศวินของตัวเองมาอวดหรือช่มกัน
เสียมากกว่า"

"ผู้ชายก็เป็นแบบนี้เหมือนกันหมด" เราที่สรุปสั้นๆ "แต่ในเมื่อ
เรามีอัศวินกิตติมศักดิ์แล้วซึ่งก็คือท่าน ครั้งนี้จึงจำเป็นต้องเข้าร่วม
ด้วย ท่านจบจากโรงเรียนอัศวินมาคงรู้จักคนในแวดวงนั้นดี แต่กลับ
ไม่ค่อยกว้างขวางในหมู่ขุนนางสักเท่าไร ดังนั้นท่านถือโอกาสนี้

ทำความเข้าใจกับผู้คนให้เยอะเข้าไว้ก็แล้วกัน"

"จุดประสงค์ที่จะให้ลงแข่งมีแค่นั้นหรือ ไม่คิดจะสั่งให้ฉัน
ขณะงานประลองหรืออะไรทำนองนั้น..."

"งานนี้เซเวนธ์ เฮฟเวนและวาลคิเวร์ก็เข้าร่วมด้วย เราเลย
ไม่อยากจะเรียกร้องในสิ่งที่เป็นไปไม่ได้กับท่านหรอก"

"เรียกร้องในสิ่งที่เป็นไปไม่ได้...จันเธอ"

จริงอยู่ 'เซเวนธ์ เฮฟเวน' กองอัศวินส่วนตัวของฟรีดเฮล์ม
เจ้าชายลำดับหนึ่ง และ 'วาลคิเวร์' กองอัศวินส่วนตัวของกวีโด
เจ้าชายลำดับสองล้วนประกอบด้วยอัศวินกิตติมศักดิ์ซึ่งว่ากันว่า
เก่งกาจที่สุดในอาณาจักรโซลเวล การสั่งให้ดยุกเอาชนะพวกเขา
เหล่านั้นให้ได้ย่อมหมายถึงสั่งให้เป็นอัศวินที่แข็งแกร่งที่สุดของ
อาณาจักร

"ปัญหาสำคัญก็คืองานประลองนี้ต้องมีผู้ติดตามเป็นอัศวิน
เท่านั้น เท่ากับว่าเราจะไม่มีคนคอยคุ้มครองระหว่างท่านลงแข่ง ซึ่ง
เราก็ไม่ว่าอะไรหรอก แต่โดยฐานะแล้วคงปล่อยให้แบบนั้นไม่ได้"

อันที่จริงเรที่ปกป้องตัวเองได้สบายมาก แต่ตามปกติจะต้อง
สวมบทเป็นเจ้าหญิงผู้บอบบางช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ ดังนั้นคงไม่มี
ใครยอมให้เธออยู่คนเดียวโดยไม่มีอัศวินคอยติดตาม

"เราเลยว่าจะขอยืมตัวไนต์ส ออฟ ราวนด์รุ่นปัจจุบันจาก
ท่านพ่อมาแทน ความจริงเราไม่อยากจะขอความช่วยเหลือจากท่านพ่อ
ให้ใครเห็น แต่ถ้าเป็นอัศวินของท่านพ่อก็หมดห่วงเรื่องฝึกเรื่องฝาย
หรือการคานสมดุลอำนาจอะไรนั้น"

ปัญหาสมดุลอำนาจนี้สร้างความไม่สบายใจให้กับกษัตริย์
รัชกาลปัจจุบันหรือบิดาของเราที่มาตั้งแต่สมัยก่อน

ที่กษัตริย์เลือกพระมเหสีที่หนึ่งจากกลุ่มราชินิกุลก็เพื่อคุม

26 เจ้าหญิงจอมพลกัณฑ์อัศวินโต๊ะกลม 2

อำนาจสามตระกูลมาร์ควิสใหญ่ แต่เนื่องจากพระมเหสีที่หนึ่งให้กำเนิดทายาทไม่ได้เสียทีจึงต้องแก้ปัญหาด้วยการเลือกพระมเหสีลำดับต่อไปพร้อมกันถึงสองคน การเลือกพระมเหสีที่สองจากตระกูลออยเลมเบิร์กและพระมเหสีที่สามจากตระกูลโลเอนสไตน์จึงเป็นการเผยเจตนาชัดว่าไม่ต้องการสนับสนุนฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเป็นพิเศษ

ส่วนเรที่รับสืบทอดเจตนากรรมนั้นและทุ่มเทพยายามเพื่อรักษาสมดุลเอาไว้มาตั้งแต่สมัยก่อนได้รับการแต่งตั้งเป็นมกุฎราชกุมารี "ปัญหานี้ฉันพอมีทางออก"

"ทางออก?"

"ยังมีชายคนหนึ่งพร้อมจะมาเป็นอัศวินเฉพาะกิจ แคมยังไม่สร้างผลกระทบต่อสมดุลอำนาจที่เธอเป็นห่วงด้วย"

ชายผู้ไม่ฝักใฝ่ฝ่ายใด ฝีมือเชิงดาบไม่เป็นสองรองใคร และคงตอบรับคำชวนด้วยความยินดี

เขาคือผู้ที่เหมาะจะดึงมาแก้ปัญหาเฉพาะหน้านี้อย่างแท้จริง แต่ตลกกลับไม่เต็มใจจะนำเสนออีก หากจะถามว่าเพราะอะไรนั้นคงได้แต่ตอบว่า 'ไม่มีเหตุผล'

ณ ห้องประชุมของเหล่ากษัตริย์ ผืนพรมของทั้งห้องถูกปักเป็นเรื่องราวของปกรณัมแห่งทวยเทพ รายล้อมด้วยรวงข้าวจากเส้นไหมสีทอง เพดานห้องเป็นโคมระย้าขนาดใหญ่ซึ่งทำจากไม้ บนพรมมีโต๊ะไม้โอ๊กหนาทรงสวยและเก้าอี้ตั้งอยู่ เก้าอี้ที่ทำจากไม้ชนิดเดียวกันเต็มไปด้วยเครื่องประดับประดา พนักพิงกรุไม้เป็นลวดลายวิจิตรตั้งงานศิลป์ซึ่งไม่มีทางเลียนแบบได้

ห้องประชุมนี้คือศูนย์รวมดวงจิตของผู้มีอดีตชาติเป็นคริสเตียน ปฐมกษัตริย์แห่งอาณาจักรโซลเวลล์ได้รับสมญานามว่า 'กษัตริย์อัศวิน'

เราก็จะมาเยือนที่นี่เช่นกันเมื่อยามหลับฝัน

คืนนี้เธอไม่ได้ตั้งใจจะมา แต่ดูเหมือนดวงจิตจะล่องลอยมาเองโดยไม่รู้ตัว

"งานประลอง? สมัยฉันไม่ได้จัดหรือเพราะถูกยุลีสั่งห้าม"

วันนี้มีกษัตริย์ทั้งห้ามารวมตัวกันพร้อมหน้าซึ่งไม่เกิดขึ้นบ่อยนัก เราทีลองถามถึงเรื่องงานประลองกับกษัตริย์หนึ่งในนั้นซึ่งก็คือกษัตริย์ราชสีห์หรือเล็กซานเดลในรัชกาลที่สิบสอง อีกฝ่ายถึงกับตกใจเมื่อได้ยินว่างานประลองถูกจัดขึ้นอีกครั้ง

"ท่านก่อนเรื่องอะไรเข้าถึงถูกสั่งห้ามล่ะ"

"แค่สั่งให้ผู้ชนะต้องมาประลองกับฉันทุกครั้ง หมอนั้นตำหนักกลับมาทันทีเลยว่าบ้าหรือไง"

"ว่าแล้วเชียว" เรที่รำพึงอย่างอ่อนใจ กษัตริย์ผู้นั้นยังเหลือร่องรอยตามเคย

"งานประลองหรือ สมัยฉันก็เฟื่องฟูมากเหมือนกัน ฉันยังแอบเติมพันกับพวกไนต์ส ออฟ ราวนด์เลยว่าอัศวินของใครจะเป็นฝ่ายชนะ"

"พวกนักประวัติศาสตร์รุ่นหลังคงปั่นป่วนน่าดูถ้ารู้ว่ากษัตริย์ราชสำนักคาร์ลไฮนซ์ผู้ได้ชื่อว่ายิงตรงชาวสะอะดาทำเรื่องแบบนั้น ดังนั้นอย่าบันทึกลงในไดอารี่และเก็บความลับนี้ให้ลงหลุมศพไปพร้อมกับท่านด้วยล่ะ"

กษัตริย์ราชสำนักคาร์ลไฮนซ์ในรัชกาลที่สิบแปดซึ่งเป็นรุ่นปู่ทวดของเราที่ระบายยิ้มละมุนพลางอธิบายว่าแค่เติมพันด้วยไวน์ ดังนั้นอย่าว่ากันเลย

"...แต่ในสมัยของผมไม่มีหรือครับ...ไม่มีปัญญา...จะจัดงาน..."

"นั่นสินะ เขาเถอะ เก็บไว้เป็นความสนุกในยามชราก็ไม่เลว"

จริงมั๊ย"

กษัตริย์แขนเดียวออสวาลด์ซึ่งเป็นกษัตริย์รัชกาลหลังจากเรทีกำลังอยู่ในระหว่างสงครามที่ยุ่งเหยิงบานปลาย เรียกว่ามีงานประลองให้เห็นไม่เว้นแต่ละวันก็คงไม่ผิดนัก

"โอ้โห แต่ยุคของฉันดิถูกสั่งห้ามไม่ให้มีการดวลดาบ หรือเรียกว่าไม่มีอัศวินอยู่เลยด้วยซ้ำ"

"แล้วยังมีไนต์ส ออฟ ราวนด์อยู่หรือเปล่า"

"มันกลายเป็นชื่อเรียกรวมแม่ทัพทุกหน่วยเท่านั้นเอง"

สุดท้ายคือกษัตริย์ฟายร์กรูทเกอร์ซึ่งอยู่ในรัชกาลหลังจากนั้น กษัตริย์ฟายร์รักไม่ใช่สมญานามอย่างเป็นทางการ แต่ถูกตั้งขึ้นเนื่องจากประวัติความผิดหวังในรักครั้งแล้วครั้งเล่าของเขากลายเป็นที่ขบขันและแพร่หลายในหมู่คนทั่วไป ส่วนสมญานามที่แท้จริงนั้นเป็นชื่อเรียกที่ไม่มีอยู่ในสมัยของเรที

"ยุคของกษัตริย์เรทีเชี่ยวชาญสู้คดีจังเลยนะครับ"

ไม่แปลกที่ออสวาลด์ซึ่งเกิดมาในกิลียุคจะนึกอิจฉายุคสมัยของเรที

"นั่นสิ มันสงบสุขเกินไปจนเราสงสัยด้วยซ้ำว่าทำไมยุคนี้ต้องมีกษัตริย์อัศวินกลับชาติมาเกิดด้วย ไม่เห็นมีโอกาสให้ใช้พลังของกษัตริย์อัศวินเท่าไรเลย"

"ไม่หรอกครับ โอกาสใช้พลังนั้นต้องมาถึงแน่นอน เพราะหลังจากนี้ท่านจะ..."

เสียงโครมครามดังขึ้นราวกับเพ็ชร์ขัดจิ้งหะ ออสวาลด์อเล็กซานเดลที่นั่งอยู่ข้างเรทีชักขาที่พาดอยู่บนโต๊ะขึ้นมาแล้วเตะขอบโต๊ะเต็มแรงนั่นเอง

"เฮ้ ออสวาลด์ มันผิดกฎไม่ใช่หรือที่เผยแพร่คดีให้กับคนที่

ไม่สนใจรู้ อย่าปากมากเกินไปนัก ไม่งั้นฉันคนนี้จะทำให้พูดไม่ออกอีกเลย"

"บางเรื่องรู้เอาไว้ย่อมดีกว่าไม่ใช่หรือครับ ผมยังคงเคยอยาการู้เลย"

"ตัวเองคิดอย่างนั้นก็เลยทักท้วงว่าคนอื่นต้องคิดเหมือนกันแหละ เพราะอ่อนหัดแบบนี้มันไปถึงเจอลูกพี่ลูกน้องหักหลังแล้วพันจนแขนด้วน ไอ้กษัตริย์โง่เง่า"

บรรยากาศพลันตึงเครียดจนเรที่ต้องรีบลุกพรวด

"ทั้งคู่หยุดได้แล้ว ในยุคไหนก็ต้องมีคำว่า 'เพลอไพล' กันบ้าง ไม่ใช่หรือ ถ้ายังคิดจะทะเลาะถึงขั้นลงไม้ลงมือกันล่ะก็ เราจะใช้กำลังหยุดทั้งคู่เอง ใครคิดว่าจะเอาชนะเราที่ยังมีดาบแห่งพันธสัญญา อยู่ในตัวถึงสิบเอ็ดเล่มได้ล่ะก็ รีบเตรียมมฤงมือขาวมาได้เลย"

'ดาบแห่งอัศวิน' คือดาบที่ครอบครองโดยผู้มีอดีตชาติเป็น กษัตริย์อัศวิน และ 'ดาบแห่งพันธสัญญา' ทั้งสิบสองคือดาบที่ใช้แทนคำสัญญาว่าจะปกป้องกษัตริย์อัศวิน กล่าวคือผู้เป็นปฐมกษัตริย์ กลับชาติมาเกิดจะมีดาบรวมแล้วถึงสิบสามเล่มในตัว และสามารถมอบดาบแห่งพันธสัญญาทั้งสิบสองเล่มให้กับผู้อื่นได้

เรที่เพิ่งสละดาบไปเล่มเดียวเพื่อช่วยชีวิตเด็กหนุ่มคนหนึ่งเอาไว้ เมื่อรวมกับดาบแห่งอัศวินแล้วเธอก็ยังมีดาบอยู่ในตัวถึงสิบสองเล่ม

"...ผมขอตัวก่อนล่ะ ผมมีดาบเหลืออยู่แค่สามเล่มจะสู้อะไรได้"

ออสวัลด์หายไปเงียบๆ "ไม่รู้ว่ายอมสงบลงโดยดีหรือจากไปอย่างเสียความรู้สึก"

"เราก็คงขอตัวกลับล่ะ"

ด้วยความที่ไม่อยากอยู่ในบรรยากาศแบบนี้เช่นกัน เธอก็จะเอ่ยเพียงเท่านั้นแล้วออกมาจากห้องประชุมของเหล่ากษัตริย์

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)